

MOTÝL

Ivana Ondriová

**ZNAČKA:
NEĽÚBENÁ**

**ZNAČKA:
NELÚBENÁ**

Ivana Ondriová

**ZNAČKA:
NELÚBENÁ**

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Ivana Ondriová 2014
Design © Motýl design 2014
Cover photo © Syda Productions/Shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2014

ISBN: 978-80-8164-036-0

Prológ

Tak predsa...

Urobila som krok vpred, preklínajúc ten niekoľko dní pretrvávajúci nepríjemný dážď, ktorý v takom množstve nemohol mať nikto rád!

Tak mi predsa niečo dal...

Teda ak neberiem do úvahy, že mi dal život... Ten môj. Trápnny, nenaplnený, ktorý nestál za veľa, vlastne bol doteraz akurát nahovno.

Zastala som v kaluži, ktorá mi pod nohami rástla do enormných rozmerov, lebo liať neprestávalo, a premýšľala som, či jeho vinou, matkinou, alebo mojou vlastnou.

Je jednoduché hodiť to naňho, keďže na mňa celých tých dvadsaťosem rokov zvysoka kašľal, však? Zdalo sa mi, že tým prekonal aj toho falošného Petra... A to už teda bolo čo povedať. Lenže na smrteľnej posteli sa ten muž, môj akože otec, začal kajať. Netuším prečo, možno pod vplyvom bolesti, ktorou rakovina nešetří... alebo pod ťarchou viny a vlastnej hanby, lebo mňa a matku tak svinsky a bez mihnutia oka opustil?

Sotva... Znovu som vyrazila a prekročila mokrú spúšť predtým, ako som stúpila na prvý schod.

Možno o tom začal aspoň premýšľať, mudrovala som v duchu, vstupoval si do svedomia, spytoval si ho a v neposlednom rade spisoval s právnikom tú svoju trápnu poslednú vôľu!

Zvláštne, no zahrnul ma do nej.

A tak som bola tu. V žiare niekoľkých odvážnych lúčov májového slnka, ktoré sa ku mne pokúšalo predať cez hustú clonu sivých mrakov a koruny starých dubov.

Mala som pocit, že som niekde na konci sveta, či čo. Bez hluku áut, preplnených ciest, rachotu trolejbusov, pokrikovania ľudí a husto zastavaných ulíc to tak rozhodne vyzeralo.

Bol tu len blažený pokoj, ktorý som vnímala aj cez šesť dažďových kvapiek.

Možno mi otec chcel dať viac ako len tú drevenicu. Pardon, chalupu. Pre mňa necivilizovanú a nepochopiteľnú, úplne mimo bratislavskej reality, v ktorej som žila doteraz.

Chalupu v Beši.

Otočila som sa na päte tenisky zablatenej až po ešte pred hodinou snehobiele šnúrky a do zámku dverí som strčila kľúč. Len čo si ju dobre obzriem aj zvnútra, podám inzerát na jej okamžitý predaj.

Bez debaty!

Načo by mi len bola?

1. kapitola

Pred týždňom

Práve som dojedla posledný kúsok neveľmi vydareného košického kebabu, už studeného, kúpeného ešte pred dvomi hodinami v meste, a prechádzala som ulicou k firemnej Octavii, keď mi mobil zvonil prvýkrát.

„Andrea, popoludní vás potrebujem kvôli konferenčnému hovoru do Nemecka. Predpokladám, že sa do pätnástej stihnete vrátiť!“ Ako vždy, bol rýchly, úsečný a nekompromisný. Vedela som si ho predstaviť v tom svojom béžovom kresle, v čiernej košeli, ktorú nosieval, aj keď bolo vonku tridsať stupňov. Umrel mu niekto? Alebo sa len chcel hrať na štíhlejšieho, ako bol v skutočnosti?

„V Košiciach som predsa mala byť do zajtra,“ sucho som namietla s rukou natiahnutou smerom k smetnému košu.

„Tak nebudete! S Janovicom si to vybavím. Počká. Zásielka, čo mieri do Heilbronn, nie.“

Strýpla som s rukou na kabele, v ktorej mi hrkotali kľúče od auta.

„Čo je s tou zásielkou? Nedorazila v poriadku?“

„To zistíme, keď sa spojíte s Eichelom. Vráťte sa!“

A bodka. Nijaké námietky, nijaké ďalšie informácie. To bol celý generálny. A ja som potom mohla celých tých štyristo kilometrov do Bratislavy trpnúť za volantom, čo sa zase posralo.

Tú prácu som milovala. Oddávala som sa jej celá. Makala som do noci, obchodovala som hádam ešte aj v spánku.

„Ja, natürlich. Alles in Ordnung. Kein Problem.“

Mala som pocit, že mi slúchadlo na skypovanie normálne prirástlo k uchu.

Všetko som prežívala intenzívne, rovnako ako to, čo sa odohrávalo za múrmi kancelárie a u našich dodávateľov či odberateľov. Ako napríklad u Eichela v Heilbronnbrenzen.

Kedysi.

Teraz som cítila, že mám fakt dosť.

Len čo som vycúvala z parkoviska pred Getragom v Kechneci a dostala sa na hlavný ťah, mobil bzučal znovu. Myslela som, že je to opäť Farkaš. Aby sa uistil. Že ho poslúcham a upaľujem späť.

No bola to mama.

Za iných okolností by som jej nezdvihla a sústredila by som sa na výjazd z Kechneca. Na cestu, na množstvo trúbiacich áut predou mnou a na fakt, že som sa ešte nestihla odhlásiť z hotela Roca na Južnej triede, kde túto noc nakoniec nestrávim.

Bola však vytrvalá. Mobil mi doslova vystrájal na prístrojovej doske, až som to nevydržala a zdvihla som ho. „Mama!“ zvriskla som, zvolila tlačidlo hlasitého reproduktora a môj nový Samsung s funkciou duálnych SIM kariet, ktorú som dávno oľutovala, som hodila na sedadlo spolujazdca.

„Prepáč, Adry... Asi ťa ruším.“

„Šoférujem,“ zabručala som a dala smerovku na E71.

„Ak by to nebolo súrne...“

„Šoférujem,“ znovu som namietla.

Mama vzdychla. Poriadne nahlas, lebo to doletelo až ku mne aj napriek trochu prerušovanému spojeniu a faktu, že som mobil nemala priložený k uchu. A tak to proste vybalila. „Zomrel tvoj otec,“ povedala.

Šliapla som na brzdu a zatrúbila na toho blázna pred sebou, čo si odrazu zmyslel zabočiť doľava. „Môj otec? On žil?“ podpichla som, v mysli si automaticky prehrávajúc, koľko toho o tom človeku, ktorý bol vraj mojím otcom, viem. Minimum.

„Adry. Zomrel pred týždňom. Práve je u mňa jeho právnik. Zdá sa, že ti Milan niečo zanechal.“

„Prázdno v duši...“

„Niečo zo svojho majetku,“ opravila ma mama. Nechápavo som stiahla obočie a veru odbočila ku krajnici. Toto sa nepočúva len tak.

Len som dúfala, že mi ten hajzel, ktorý vraj bol mojím otcom, nezanechal dlhy až po strop.

„Nechápem. Hovor jasnejšie.“

„Zdedila si jeho chalupu v nejakej Beši. Predstav si.“

„Nie, to sa nedá predstaviť, mama. Prečo by niečo také robil? Ten človek?“

„Neviem...“ počula som ju monotónne odpovedať.

„Nevieš...“

„Adry, príď.“ Aké strohé. Moja konverzácia s vlastnou matkou bola takáto takmer vždy.

„Som na služobnej ceste.“ Nepovedala som, že už na spiatocnej. Že budem večer vo svojom byte na Majerníkovej v Karlovej Vsi. Aj s kocúrom Otim. A v noci aj s Petrom... Telom mi prešla vlna potláčanej rozkoše.

„A čo teraz s tým? S tou chalupou?“

Znovu som sa vrátila na hlavnú cestu a šliapla na plyn. Predstava zamračenej Farkašovej tváre ma hnala rýchle vpred. Štyristo kilometrov nebolo len tak. „Ak je moja, je moja,“ len som dodala a zrušila som hovor.

Akosi mi to dochádzalo až po sto kilometroch. Že ten muž zomrel. A že som ho vlastne nikdy nevidela. Okrem pár záberov, čo mi raz podhodila matka. A už ho ani neuvidím. Nespoznám. Nevynadám mu, že v tom mamu nechal samu a vrátil sa k tej svojej ešte pred mojím narodením.

Takže chalupa.

Prečo? Načo? Vlastne za čo?

Siahla som po tom androidovom zázraku, čo stále ležal na sedadle, a v rýchlej voľbe som zvolila Petrovo číslo.

Dočerta, nedvíhal. A to som ho chcela prekvapiť. Navnadiť na to, že budem večer doma. Nech ma čaká.

Nikdy som neholdovala esemeskám, takže keď to nezdvihol ani po dvadsiatom vyzváňaní, rozhorčená som mobil znovu hodila na sedadlo, kde bolo väčšinou jeho miesto.

Chcela som mu povedať aj o tej chalupe. A o otcovi. Až teraz mi došlo, že by som rada počula aj niečo také prosté ako: úprimnú sústrasť. Ani matka mi to nepovedala. A vlastne ani ja jej.

Rútila som sa po diaľnici a predstavovala si tú chalupu v nejakej Beši, o ktorej som v živote nepočula, nahého Petra na mojich kvetovaných obliečkach, jeho spokojný úsmev po našom milovaní. Tie predstavy zatlačil do úzadia fakt, že musím ísť urýchlene do práce. Skypovať s Nemeckom. Riešiť možno neriešiteľné.

Najhoršie bolo, že som sa o to riešenie pokúšala takmer do deviatej večer. To bol náznak, že v práci už nie som až tak doma a nedávam jej celú svoju dušu, keďže od pol šiestej som poza šéfov chrbát hľadela na hodinky a najradšej by ich ručičky posunula hádam aj k polnoci, aby som už konečne mala všetko hotové a bola doma.

V Nemecku sme mali problém.

Vraj s nekompletnou zásielkou brzdnych kotúčov, priveľmi škodovou, či čo.

Bolo otázne, či pochybila výroba, sklad, logistika alebo my z obchodného.

Všetko jedno. Namosúrená a unavená som si o štvrt na desať zbalila svoj notebook, zamkla kanceláriu na druhom a utekala k autu. Ešte stále som naňho mala chuť, hoci mi zomrel otec a moja pracovná pozícia v Getragu bola pre problémy so zásielkou značne otrášená. Zaparkovala som na jedinom voľnom mieste pri kontajneroch, čo som neznášala, a zamierila som k vchodovým dverám paneláku.

V našej spálni sa svietilo. Plápolalo tam červené svetlo z mojej večernej lampy, viditeľné aj spoza zatiahnutých závesov.

Srdce mi podskočilo v očakávaní a nohy sa rozbehli vpred. Podpätkami lodičiek som klopkala po doškriabanej gume na schodoch a v pravej dlani som držala kľúče od svojho

dvojizbáku. Teda nášho. Pred štyrmi mesiacmi som si Petra nasťahovala k sebe – aby nám s Otim nebolo tak smutno... Hoci Peter nebol nič extra. No bol to chlap, a to mi stačilo.

Potichu som otvorila dvere, vplávala dnu a skopla z nôh topánky na vysokom podpätku. Odložila som si sako a kabelku a po špičkách, len v telových pančuškách, šúchajúc lýtkami o seba a zmyselne krútiac bokmi, som zamierila k spáľňovým dverám.

Nielen moje pančušky šuchotali.

Aj niečo v spálni.

Nieкто.

Pri predstave, že je to Peter a zrejme už leží v posteli, mi stiahlo útroby. Neváhala som, začala som s vyzliekaním už pred prahom, nech to prekvapenie stojí za to. Najprv šla dole blúzka, potom sukňa, napokon som si zo stehien zrolovala pančušky a ledabolo ich prevesila cez kľučku dverí. Tú som potom stisla.

„HEEEJ!“ najprv zakričal. „Čo to? Kto je to?“ zabručal rozhorčene a napokon na mňa, stojacu sporo oblečenú vo dverách spálne s chtivým úsmevom na tvári, vypútil oči nad akosi čiernou hlavou, ktorá sa mu opierala o mierne zarastenú hrud.

„Adry!“

Odula som pery. Ako malá...

„Ježiši! Kristepane!“

Veru tak.

„Panebože!“

Mal sa ho prečo dovolávať!

Nato pokrútil hlavou, pohol ramenami, zhodil zo seba tú strapatú čiernu hlavu a nechal ju klesnúť na vankúš. Na môj vankúš! Prišlo mi zle pri predstave, ako sa tam plazia čierne vlasy a miešajú sa s mojimi svetlými.

Zatiaľ ma akosi nič nebolelo.

Zatiaľ ma akosi nič netrápilo.

Peter vyrazil ku mne. „Adry, čo ty tu? Čo tu robíš?“ Bol holý. Nemusela som sa ani pozrieť dole, aby mi bolo jasné, že aj pripravený. Na sex. Ale nie so mnou... Zrejme nie so mnou...

Kto bola tá babizňa v mojich obliečkach? Stále sa ukrývala pod paplónom. Veď bodaj by aj nie. Trčali jej len vlasy a chodidlá s červenými končekmi. Ten lak ma teraz normálne škrel. Moje palce na nohách boli oproti týmto značne neupravené.

„Bývam tu predsa,“ ticho som poznamenala.

„Ja... ty... mala si byť predsa preč.“

„Aha,“ zahryzla som si do jazyka.

A vtedy mi začalo zapínať. Vtedy prišla triaška. Hanba. Slzy. A hnev. Brutálna zlosť!

Okamih a už som k nemu natáhovala ruku. Nechala som mu ju padnúť na líce a potom na hlavu, na hrudník. Normálne som ho trieskala všade tam, kam moja dlaň dočiahla, a vrieskala som ako pojašená, hoci to vôbec nebol môj štýl.

„Ty sviniar! Hnusák! Bastard! Padaj odtiaľto. Aj s tou svojou cundrou. Vypadnite! Okamžite!“

Nebránil sa. Len tam tak stál a nechával sa mlátiť. Chudák...

„Obliekaj sa! Aj ty!“ Prstom som zamierila na tú čiernu hlavu. „Za sekundu nech ste preč!“

Vykukla spod paplóna a mňa pri pohľade na susedku Milenu Koleničovú zo siedmeho poschodia takmer naplo na dávanie. Len v nedeľu som u nej pila macchiato, tárala s ňou o takých bežných ženských taľafatkách, nákupoch, sexe, o Petrovi... A teraz tu ležala. Nahá v mojich kvetovaných obliečkach. Vedľa môjho Petra.

Teda už nie môjho.

Tresla som ho po hrudníku, šklbla za chlpy a takmer mu kopla do rozkroku. No skôr ako som to urobila, ma premožila slabosť, až som klesla na studenú dlážku. Prsia v čipkovej podprsenke sa mi zachveli. Z očí sa mi vydrali slzy.

Fuj, taká slabá som sa necítila už dávno.

Zahanbená a ponížená.

Smoklila som opretá o zárubňu, pri pančuškách, prevesených cez kľučku, a ledva som vnímala tých dvoch, ako urýchlene odpratávajú veci z plávajúcej podlahy, držia si ich na svojich bruchách, čosi šepocú a obchádzajú ma. Neuvedomovala som si Petrov zaliečavý hlas ani jeho prosby.

Asi som ohluchla.

Oslepla som už dávno. Lebo toto som mala vidieť.

Že pakuje s inými.

Takže tak...

Všetko sa pokašľalo.

Všetko.

2. kapitola

Len čo sa za nimi zavreli dvere, pricupkal ku mne ospalý Oti. Pretieral si oči labami, keďže ho tí všivavci zobudili a prinútili, už pekne obézneho, vstať z prúteného koša pod oknom v kuchyni a priplaziť sa ku mne. „Zradca,“ nadhodila som smerom k nemu vytýkajúc mu, že hoci je už starý, mal byť pri mne hneď. A nie teraz, keď je po všetkom! Alebo lepšie – mal tej Milenke vyškriabať oči.

„Spachtoš vypasený,“ šepala som a začala rumádzgať na plné hrdlo. Už dávno sa nestalo, že by ma niečo tak vzalo. Pokúšala som sa to hodiť na iné okolnosti dnešného dňa nepriznávajúc si, že za to môže mizerný chlap.

Bože, tak som mu verila!

Ubytovala ho u seba, varila mu, dávala mu úplne všetko!

S odporom som si z krku strhla retiazku so srdiečkovým príveskom, ktorú mi akože z nezištnej lásky daroval k narodeninám minulý mesiac. Už vtedy s ňou spal? Alebo s inými? S kolkými ďalšími?

Odsunula som odrazu prítulného a zrejme aj vylákaného Otiho bokom a pokúsila sa pozviechať, hnaná túžbou rýchlo dostať zo svojej voňavej a čistej spálne tú špinu, ktorú v nej zanechali, preč. Predstava ich nahých tiel bola odporná, rovnako tak dotýkať sa obličiek, v ktorých sa váľali. Trhane som z nich vyvliekla paplóny a vankúše a držiac ich od hrude čo najďalej, som utekala k práčke. Až potom som sa vrhla ku kabelke, vytiahla odtiaľ balíček svojich davidoffiek, dobre schovaných vo vnútornom priečinku, aby som ich nemala zakaždým poruke a rýchlo sa tak odúčala od svojej závislosti, a v spodnej bielizni som si zapálila rovno v predsieni.

Vydýchla som spolu s kúdolom dymu.

Uf, bolo to lepšie... keď mi ten svinský nikotín koloval v krvi. Oveľa lepšie!

Desať preč.

Práčka perie, ja stále fajčím, som hladná, smädná, ubolená a akoby odetá v tom cigaretovom dyme. Oti sa mi kožuchom obtiera o stehná. Jasne na ňom vidím, že by chcel spať. Nič viac si tak neželá.

Ani ja.

Spať naveky.

„Tak poď, ty mrzút jeden starý. Ostal si mi už len ty.“

O hodinu neskôr, keď stíchla práčka so šatami a bielizňou, ktoré som nechala v jej bubne, a rovnako aj všetko navôkol, som si uvedomila, že mi ostalo ešte niečo.

Tá chalupa po otcovi.

V Beši...

Zaspávala som s predstavou, že v nej ležím niekde na samote a nie v tej hlučnej Bratislave. Stokrát lepšie ako mať pred očami obraz Petra a Mileny nalepených na sebe. Na ten obraz som si však spomenula hneď o šiestej ráno, keď mi ten mizerák začal vyvolávať.

Ignorovala som vyzváňajúci telefón, pohodený na nočnom stolíku. Nepotrebovala som počúvať jeho výhovorky a trápne ospravedlnenia.

Z postele ma vyhnala až nutnosť dať sa dokopy a pobrať sa do práce. Pohľad do zrkadla ma však schladil a takmer prinútil vyžiadať si po dvoch rokoch voľno. Lenže to by ma generálny zabil. Veď tu bol ten malér s Heilbronom.

Urobila som si zabijácku kávu, hodila do seba biely jogurt, Otimu do misky zopár granúl a na tvár som si naniesla kilo mejkapu. Darmo, kruhy pod očami a prepadnutú tvár nezakryl. A to som nemala ani dvadsaťdeväť rokov.

Tesne pred ôsmou, s vedomím, že to do kancelárie v tej ranej špičke presne na celú nestihnem, som mierila k Octavii.

„Adry...“

Taška mi zletela dole ku kolesu auta. Ešteže bola zazipsovaná.

„Kriste, Peter! Čo to stváraš?“ Prudko som sa k nemu obrátila a škodoradostne som si všimla, že nie som jediná, kto vyzerá po včerajšku príšerne.

„Čakám tu na teba.“ Poškriabal sa za uchom a natiahol ku mne ruku. Mykla som plec om a prisunula sa bližšie k autu. „Už od šiestej. Odkedy ti volám...“

S cynickým úšklabkom na tvári som sa obzrela okolo, zakrývajúc zaň svoju nervozitu a sklamanie.

„Aj s ňou? Kde máš Milenku?“

Milenku? Aké trefné. Milenka Milenka.

„Adry!“

„Čo?!“

„Dovoľ, nech ti to vysvetlím! Nie je to tak...“

„... ako si myslím?“ dokončila som a zachechtala sa ako pojašená priškrteným hlasom s jasným náznakom hystérie. „Bože, si normálny? A ako to je? Neboli ste včera u mňa holi? V mojej posteli?“

„Pst...“ mrkol na ľudí, ktorí kráčali po parkovisku k svojim autám. „Ježiši, Adry...“

„Hanbíš sa?“

Sklonil hlavou, kopol do kameňa pri nohe a strčil si ruky do vreciek. Zvláštny spôsob, ako sa ospravedlniť. „Ani nevieš ako. Nechcel som to. Nechcel!“

„Nechcel si, aby som sa to dozvedela?“ Siahla som do kabelky po kľúče. Vedela som, že už v tejto chvíli meškám. Peter mi za to nestál. Absolútne nie.

„Nie!“ skríkol. „Bože, nechcel som, aby sa to stalo! Nikdy. Prepáč, prepáč mi, moja. Ja ťa predsa ľúbim a to včera nič neznamenalo.“

„Nič neznamenalo?“ zaškriekala som otvárajúc dvere.

„Adry...“

„Nič neznamenalo?!“

„Nie... Bol to omyl, predsa ma poznáš.“

„Práveže ťa nepoznám, Peter. Nepoznám toho chlapa, čo včera v mojej vlastnej spálni preťahoval susedu z horného. Nepoznám toho bastarda, ktorý ma predtým balamutil svojou láskou, a nepoznám ani toho zbabelca, čo tu teraz ospravedľňuje svoj včerajší poklesok! Prac sa preč! Kvôli tebe ešte aj meškám do práce! Idiot!“

„Láska, nie... Nie, nehovor to, nerob to.“

Znovu ku mne natiahol ruky. Fúj – včera sa nimi dotýkal inej.

Radšej som pred nimi ušla do bezpečia interiéru firemnej Octavie. Zaplesla mu dvere pred nosom, pričom som mu skoro privrela tie jeho odporné paprče, strčila som kľúč do zapalovania a vypálila odtiaľ ako besná. Kriste, mala som chuť ukázať mu prostredník. Mala som chuť prevalcovať ho prednými kolesami. Na mieste ho zabiť. Namiesto toho som však podradila, zapla si rádio na plné pecky a mierila som preč z Majerníkovej. Do spätného zrkadla som ani nepozrela. Pre vlastnú bezpečnosť a pokoj duše.

O hodinu som mala chuť ukázať prostredný prst generálnemu a Stenčíkovi z obchodného a okamžite s Getragom rozviazať pracovný pomer, ktorý trval už päť rokov.

„Do druhej očakávam nápravu včerajšieho lapsusu, Andrea.“

Fajn, takže budem pracovať bez obeda. Ešte predtým ako odbila dvanásť hodina, som nadobro vypla svoj Samsung, ktorý neustále vibroval, lebo ohrdnutý Peter mi v kuse telefonoval a esemeskoval.

Potrebovala som off.

Potrebovala som to viac ako svoju ďalšiu výplatu.

A večer som si uvedomila, že minimálne dnes potrebujem aj svoju mamu. Tak poriadne. Asi preto som jej o siedmej zvonila na dvere, nemysliac ani tak na to dedičstvo po nepoznanom otcovi, ako na jej náručie, v ktorom som sa ocitala naozaj zriedka.

„Konečne, Adry.“

„Prepáč. Vypla som si mobil. Mala som všetkého dosť. V práci sa čosi pokašľalo.“

Pomlčala som aj o tom ďalšom. Pomlčala som o tom, že som v Bratislave už od včera a že som k nej teda mohla prísť už skôr. Asi som aj mala, vyhla by som sa tomu pohľadu na Petra a Milenu. A tej trápnosti.

Pustila ma dnu, vyčkala, kým sa vyzujem, a potom mi tak chladne cmukla na líce.

„A čo zase v tej práci? Celkom sa v nej zničíš.“

„Asi tak vyzerám, čo? Zničené.“

Vstúpili sme do jej marhuľovej obývačky navoňanej jazmínom, ktorý bolo cítiť zo zapálenej vonnej sviečky.

„Si v poriadku?“

Mykla som plecami, hodiac kabelku na oتمان. „Kávu? Dáš si? Mám aj Marlenku, môžem ti odkrojiť.“

„Daj, mama. Potrebujem všetko zapíť a zajesť.“

Napokon do kuchyne nešla. Prisadla si ku mne a ja som tak veľmi dúfala, že to teraz príde – že ma objíme.

„Čo všetko? To s otcom?“

Pozrela som na jej stále peknú tvár. Starala sa o seba. Po kožku mala hladkú a pevnú, vlasy uhladene začesané za ušami,

ruky a nechty pestované, v lepšej forme, ako boli tie moje. Veď mala len štyridsaťsedem. Ešte stále sa za ňou muži obracali. A aj ich zopár mala.

Keď to objatie predsa neprišlo, zahryzla som si do jazyka a Petra som vo svojej hlave odsunula preč. „Vieš mi vysvetliť, ako je to možné? Že čosi také urobil?“ spýtala som sa.

„Ako by som aj mohla? Nebola som s ním v kontakte dvadsaťdeväť rokov.“

„Naozaj?“ pochybovačne som zdvihla obočie. Napajedila sa, čomu som nerozumela. Očervenela a zošpúlila pery. Premýšľala som, prečo...

„A ako inak?“

„Neviem... Nejde mi napríklad do hlavy, ako ťa našiel ten otcov právnik. Čudné, nie? Nestretávali ste sa, nekontaktovali, a predsa Kulík vedel, kde ťa hľadať? Aj to, kde hľadať mňa?“

Zablýskala očami. Neviem, či od hnevu alebo odhalenia. Mlčala a to ma v tejto chvíli fakt vytáčalo.

„Kriste, mama! Tak už to vyklop! Ako je možné, že vedel, kde bývaš?“

„A čo ti ja viem? Je to právnik! Vie, ako na také veci. Proste ma vypátral. A basta!“

„Nezmysel, hlúposť,“ krútila som hlavou. „Jednoducho priznaj, že otec vedel o našej adrese vo Vrakuni a nikdy to nevyužil, aby ma prišiel pozrieť,“ ticho som ševelila a pritom som bola s nervami v koncoch. Bolo mi z toho smutno a vážne zle, lebo to potvrdzovalo matkine slová, ktoré mi do hlavy tlačila celé tie roky: že som pre otca nič neznamenal.

„Adry, srdiečko... Vedela si, aký je. Nikdy som ti o ňom nič nezatajila. Ten tvoj akože otec ma opustil, keď som mu oznámila, že budeme rodičmi. Proste odišiel za tou svojou Bárou. Vykašlal sa na nás...“

„Hej, tak si mi povedala,“ ticho som poznamenala.

„Azda si myslíš, že som ti klamala?“

Pokoj, ktorý som tu chcela cítiť, bol preč. Bože, asi ho nikde nenájdem. Nikde a nikdy.

„Myslíš si, že som ti niečo zamlčovala? O ňom?“

No, niečo asi aj áno. Svedčilo o tom to náhle dedičstvo, fakt, že mi otec čosi zanechal. Ak by ma nechcel, kašlal by na mňa aj naďalej. Napríklad som tiež nikdy nechápala, odkiaľ brala mama peniaze na celkom slušné bývanie a šaty. Iste, starkí z Holíča sa činili. Pomáhali, ako mohli. No aj tak, dožičiť si takýto štandard z platu úradníčky sa mi zdalo prehnané.

Tak ako to vlastne bolo medzi ňou a Milanom Legdanom?

„Preboha, Adry! Prečo by som také čosi robila?“ vykrikla, keď som mlčala akosi pridlho.

„Ty mi povedz...“

Pokrútila hlavou a tľapla dlaňami. „Ty si nenormálna,“ poznamenala.

„Možno... Čo ja viem, teraz sa tak cítim. Ale naozaj nechápem tú chalupu. Ty áno? Prečo ju dal mne? Odrazu mu prišlo ľúto, že si na mňa celý život nespomenul? Veď ma nechcel, nie?“

Mama mlčala a ja som začínala mať pochybnosti, ktoré ma žrali zvnútra.

„Kto sa v Milanovi vyznal? Vždy špekuloval, klamal, podvádza. Správal sa tak, ako to vyhovovalo jemu. Aby sa mal dobre on. Nevie, prečo sa tak rozhodol!“ napokon dokončila v miernom rozhorčení a páčila do kuchyne predsa len urobiť tú kávu a nakrájať zákusok. Prešla ma naň chuť.

Napokon som vstala a ticho vykročila k nej. Zrejme nebolo počuť, že mierim do kuchyne a blížim sa k prahu, matka totiž preľaknuto poskočila, keď som sa ozvala. „Ale musel mať nejaký dôvod! Mama, musel...“

„Chceš ju?“

Rozšírila som oči od prekvapenia. Dobrá otázka.

„Chceš tú chatu?“

„Počula si o nej niekedy?“